

Rozhledny Bavorska západně od Chebu

Po ložském dobrodružném výletu do Plauen jsme o víkendu 5. - 6. 10. 2024 navázali vlakovým výletem do Bavorska do oblastí jižně od města Hof. Sjíždíme se už v pátek večer do Chebu, a neboť spíme všichni v hotelu Slávie na pěší zóně, ráno vyrážíme na nádraží všichni společně. Je nás 9: Dana Voříšková, Blanka Víšková, Květa a Honza Holešovští (Kulturníci), Jitka Majerová, Ondřej Sedlák, Zdeněk Slonek, Kamila Hnyková a Petra Langová (Chodiči). V 7:34 nasedáme do vláčku směr Marktredwitz. Na doporučení Honzy volíme trasu s více (třemi) přestupy ale menším rizikem, že nestihneme přípoje, a přesouváme se směrem k městu Kulmbach. Trháme se na 2 party:

Chodiči vystupují v městečku Trebgast a putují 12 km do Kulmbachu přes 2 rozhledny: kamennou čtverhrannou **Spitzeichener Turm** (528 m) z roku 1927 a kruhovou kamennou bývalou strážní věž **Rehurm** (492 m) z roku 1498. Počasí není úplně ideální, dopoledne i chvíli mrholí, ale dohlednost je naštěstí přijatelná, jen vrcholky Smrčin jsou už skryty oblačností. Na první rozhledně studeně fouká, na druhé je krásný výhled na hrad/zámek Plassenburg, a na obou nás Kamila posilňuje výbornou domácí višňovicí. Tuto část putování zakončujeme na již zmíněném zámku – renesanční pevnosti **Plassenburg**. Zde se odpojí Jitka s Ondřejem a Zdeňkem, setrvávají na zámku a dále mají vlastní program. Kamila a Petra si prohlídnou město a přesunují se na nádraží.

Kulturníci (Dana, Blanka, Květa a Honza) se svezou až do historického městečka Kulmbachu a zahajují prohlídkou města a zámku, ve kterém je několik muzeí. Nejzajímavější je nejspíš muzeum cínových vojáků – s největší sbírkou tohoto druhu na světě. Poté si vyšlápnu na rozhlednu Rehurm nad městem a scházejí se s Kamilou a Petrou na nádraží.

V šesti lidech se pak přesouváme vlakem na jihovýchod do zastávky Kemnath-Neustadth. Už od zastávky je vidět příkrý čedičový vrch s rozhlednou **Rauher Kulm** (682 m), na něž se po 3,5 km dlouhém výstupu vyšplháme. Poslední část vede kamenným mořem. Cesta je mokrá, ale již neprší, občas mezi mraky vykoukne i slunce. Věž z roku 1988 má trojúhelníkový tvar, je kovová, opláštěná dřevem. Je z ní špičkový kruhový výhled, jen ty nejvyšší kopce jsou stále v mracích, takže poměrně blízkou rozhlednu Platte nevidíme. Určitě je to ale top rozhledna dnešního dne. Přes Weiden a Marktrewitz se pak vracíme do Chebu a zakončíme posilněním ve výborné restauraci Dejavu.

V neděli se odpojují i kulturníci, kteří mají až do pondělí vlastní autoprogram v okolí města Pottenstein, kromě věží i hrady a jeskyně. Na nedělní cca 23 km pochod se vydáváme už jen ve dvou – Kamila a Petra. Vlakem se přesouváme do malého městečka Pegnitz a odtud po prohlídce centra ještě autobusem k jezeru Schöngundsee u **Pottensteinu**.

Nejprve na doporučení Honzy ještě mimo program navštívujeme místní kovový **Skywalk** – dlouhou kovovou lávku trčící nad údolím doplněnou o pár atrakcí (provazové chodníky a tubusy, tobogán). Vstupné 5 eur. V areálu je možné ještě využít bobové dráhy, bagr a další většinou placené atrakce. My se ale spouštíme zpět do údolí a vyrážíme po protější svahu na mohutnou kovovou věž **Himmelsleiter** (490 m) postavenou 2014. Top rozhledna dnešního dne – výhled výborný kruhový dobře popsaný.

Rozeznáváme vršek naší další věže **Kleiner Kulm (682 m)**, na kterou se přesouváme opravdu pěkným údolím krasové oblasti Francké Švýcarsko podél potoka Püttlach. Rozhledna je z roku 2000, dřevěná s kovovými schody. Výhled vcelku slušný, z části zakrývají stromy. Nepříjemná je jen blízká hlučná dálnice. S ohledem na ranní prodloužení trasy musíme trochu přichvátnout a stíháme i poslední věž programu **Schlossberg (544 m)**. Čtverhraná kovová věž obložená dřevem s kruhovým výhledem. Schody jsou značně opotřebené. Je skoro s podivem, že věž není pro veřejnost uzavřena. Za pěkného slunečného počasí scházíme přes Pegnitz na nádraží a přes Cheb do Prahy. V Chebu sotva stíháme přestup na Prahu (vlak k Marktrewitz měl zpoždění). Už od Chebu až do Plzně je vlak nacpaný, ČD se omlouvají, že nejedou 2 posilové vozy. Ač bez místenek, podařilo se nám obsadit místa, což pro bolavé nožky bylo nanejvýš příjemné.

V této oblasti stále zůstává několik vlakově přístupných věží, tak se můžete těšit na nějaký další výlet tímto směrem.

(Text a snímky: Petra Langová)